

De vrouwen van Alex

Inleiding

Alex ervaart veel stress op de zaak, kan verleidingen niet weerstaan en voelt slecht aan, wat ethisch wel en niet kan. Kan hij zich, ondanks deze eigenschappen staande houden of valt voor hem het doek?

De vrouwen in zijn directe omgeving dreigen de dupe van zijn leefstijl en karakter te worden. Tussen zijn secretaresse, zijn vrouw en een excentrieke vriendin ontwikkelt zich een zeer bijzondere vriendschap. Samen leveren ze, uiteindelijk, krachtig en creatief tegenspel.

Tunnel is de naam van een ICT bedrijf in Utrecht. Het levert technische informatie-oplossingen aan een grote diversiteit van bedrijven. Het is een Engels bedrijf, dat voornamelijk actief is in Europa en de VS. Alex is commercieel directeur van de Nederlandse vestiging. Hij is al ruim twintig jaar getrouwd met Suzanne. Esmee is een excentrieke vrouw en hartsvriendin van Suzanne. Greta is de secretaresse van Alex.

Veel leesplezier

1

‘Alex from The Netherlands, the floor is yours,’ zei de algemeen directeur van Europa. Alex vertelt, vol enthousiasme, over de innovatieve mega projecten die zijn organisatie heeft verworven. Na zijn presentatie krijgt hij een staande ovatie.

Er wordt op de deur geklopt en Greta, zijn secretaresse, komt binnen. Alex schrikt wakker uit zijn dagdroom. Greta werkt nog niet zo lang bij Tunnel. Ze is blij met haar baan, de cultuur van het bedrijf en vooral met de prettige samenwerking met Alex. Ze is vijftientig jaar en woont samen met Joost in een klein appartement in Utrecht, niet ver van het kantoor van Tunnel. Toen ze de deur openzwaaide, zag ze meteen dat Alex niet bij de les was. Hij zal wel slecht geslapen hebben, was haar eerste gedachte. ‘Ik heb de cijfers van de eerste drie kwartalen voor je afgedrukt. Volgens mij ziet het er niet goed uit, maar dat kun jij natuurlijk beter beoordelen. Ik wens je veel succes.’ ‘Ja, dank je, ik zal het eens rustig bekijken.’ Langzaam komt Alex weer terug bij de levenden. Met enige tegenzin pakt hij het stapeltje documenten dat Greta op zijn bureau heeft gelegd. Hij heeft een hekel aan al die cijfers. Liever besteedt hij zijn energie aan klanten en projecten. Maar ja, dit schijnt nu eenmaal tot zijn taak en verantwoordelijkheid te horen. Hij legt de documenten op de uiterste hoek van zijn bureau en probeert aan iets leuks te denken. Maar dat lukt helaas niet, in plaats daarvan ziet hij slechts vreemde, dansende tekens en cijfers.

Greta loopt terug naar haar werkplek. Ze deelt een kamer met twee administratief medewerksters. Aanvankelijk liep het allemaal een beetje stroef tussen hen. Greta kreeg het gevoel dat de andere dames jaloeers op haar waren. Zij werkt voor een charmante manager, ziet er goed uit

en heeft leuk, afwisselend werk. Daar kan zij toch verder ook niets aan doen. Er speelt ook mee, dat een van hen gesolliciteerd had naar haar functie. Het gerucht doet de ronde, dat haar collega de baan niet gekregen heeft omdat Greta jonger is en er beter uitziet. De opleidingsniveaus en ervaring waren nagenoeg gelijk. Daar komt nog bij, dat Greta van buiten het bedrijf komt en dus een langere inwerkperiode heeft. De collega's konden dit moeilijk verwerken. Greta werd dan ook min of meer genegeerd toen ze pas in dienst was. Bij gesprekken op de afdeling werd ze nauwelijks betrokken en werd ook niet uitgenodigd om samen te lunchen. Greta zat dan vaak alleen aan een tafeltje in de kantine, at haar brood zo snel mogelijk op en verdween weer naar haar werkplek. Gaandeweg verbeterde de situatie. Dit mede door het feit, dat Greta altijd vriendelijke en behulpzaam bleef. Sinds kort wordt ze wel uitgenodigd om mee te lunchen en is het zelfs gezellig in hun kamer. Drie werkplekken in een relatief kleine kamer, waar ook nog een paar grote printers staan is wel wat veel. Een flinke tegenstelling met de riante kamer van Alex. Hij heeft een hoekkamer met een groot bureau, een vergadertafel, een enorme plantenbak en een mooi uitzicht. Hij is dan wel de commercieel directeur, maar waarom die enorme verschillen? Het liefst wil Greta aan Alex voorstellen om te ruilen van kamer, maar dat durft ze nu nog niet. Ze is immers pas in dienst bij Tunnel.

Alex is vijfenveertig jaar, ziet er sportief uit, heeft licht grijzend haar en is een man waar vrouwen zich voor omdraaien. Hij is geboren in een gefortuneerd gezin als enige kind. Het liefst fladdert hij van de ene naar de andere vrouw, maar hecht ook sterk aan zijn thuisbasis met Suzanne, waar hij al meer dan twintig jaar mee samenwoont. Ze wonen in een groot, karakteristiek jarendertig woning in Bilthoven. Suzanne vermoedt, dat hij wel eens met een andere vrouw uitgaat, maar vindt dat geen reden om de relatie te verbreken. Over het algemeen vormen ze een hecht stel. Ze hebben twee kinderen, Lianne een dochter van negentien en Tom een zoon van twintig. Beide wonen op kamers in Amsterdam. Ze komen bijna elk weekend naar huis en niet alleen om de was te brengen. Ze hebben een zeer sterke band met Suzanne en staan enigszins kritisch tegenover Alex. Ze vinden dat hij Suzanne en hen te weinig aandacht geeft. Zij heeft altijd achter hem gestaan en veel tijd geïnvesteerd in het huishouden en de begeleiding en opvoeding van de

kinderen. Alex heeft er wel altijd voor gezorgd, dat er voldoende geld binnenkomt om royaal te leven. Hij brengt veel tijd door op de zaak en met vrienden van de golfclub. Alex gaat er van uit, dat hij het fantastisch doet. Hij geeft Lianne en Tom immers een mooie maandelijkse bijdrage voor hun studie en levensonderhoud. Zij hadden echter liever iets minder geld maar meer aandacht van hun vader. Als ze dit met hem proberen aan te kaarten, stuiten ze op een muur van onbegrip.

Alex weet, dat zijn resultaten niet best zijn en voelt de druk van Jeroen, zijn baas, om dit op korte termijn te verbeteren. Hij is nog niet in de juiste stemming om alle details onder ogen te zien en ijsbeert door zijn kamer. Dan slingert hij zich op zijn stoel en grijpt met grote tegenzin de lijsten met die afschuwelijke cijfers. Eerst moet hij rustiger worden, want hij kan het document slechts wazig zien, de cijfers dansen voor zijn ogen. Alex staart even naar buiten om rustig te worden. Het park tegenover de zaak ziet er vredig en verlaten uit. Kon hij daar maar rustig op een bankje zitten en de kwelling van die cijfers ontlopen. Uiteindelijk neemt hij de resultaten zorgvuldig door, maar hoe lang hij ook kijkt, de cijfers worden er niet beter van. De orders blijven ver achter bij de doelstelling en bovendien zijn de marges van de gescoorde orders lager dan gepland. Hij is in een rotbui en ergert zich nu aan bijna alles. Op een prominente plek op zijn bureau staat het beeldje, dat hij bij de aanvang van het nieuwe boekjaar van Jeroen kreeg. Het mooie beeldje kijkt hem nu wel heel pedant aan. Hij wordt boos, pakt het met een groots gebaar stevig vast en wil het uit het raam gooien. Helaas die rot ramen gaan niet open, wie heeft dat nu weer bedacht? Over de ramen heb ik ook al niets meer te vertellen, waar gaat dit eindigen? Hij slaat het dure, fraaie beeldje met de kop op de afvalbak en dondert het erin. Zo daar zullen we geen last meer van hebben. Hij bladert verder door zijn papierwinkel. Hij moet nu echt iets creatiefs bedenken en ondernemen anders gaat het mis. Laat ik deze papierenzooi maar even aan de kant schuiven want ik ben nu niet bepaald in een creatieve bui. Greta komt binnen met een stapel tijdschriften, die ze op de hoek van de vergadertafel legt. De ogen van Alex vallen op zijn mooie, jonge secretaresse. Thuis wordt het toch allemaal iets minder spannend, denkt hij. Daar komt nog bij, dat Suzanne, zijn vrouw, steeds vaker zogenaamd hoofdpijn heeft. Ze is tweeënveertig, dit zal toch niet het begin van de overgang zijn? Wie weet

wat hem nog allemaal te wachten staat. Je hoort de meest vreemde verhalen over vrouwen in de overgang. Zijn golfmaatjes maken er vaak grappen over. Als er maar de helft van waar is, dan staat hem nog een vervelende periode te wachten. Hij moet er niet aan denken, dat het thuis die kant op gaat. Mannen zijn veel stabielier dan vrouwen, aldus Alex. Hij zet de overgang uit zijn hoofd en concentreert zich weer op zijn doelstellingen en resultaten.

En weer dwalen zijn gedachten af. Hoe zou het nu met Suzanne zijn? Gisteravond had hij ruzie met haar gemaakt omdat ze had getennist met die kwal van een buurman. Het was hem nog niet duidelijk, wie het initiatief voor dit partijtje genomen had, maar hoe dan ook, hij wilde niet dat ze met deze bal gehakt haar vrijetijd doorbracht. Het excuus, dat hij nooit tijd had, sloeg werkelijk nergens op. Hij was zeker drie avonden in de week thuis en bovendien de hele zaterdag. Zondag ging hij met vrienden golven. Dat wilde hij voor geen goud missen, want het was werkelijk de enige echte ontspanning in de week. Op zaterdag was hij de hele dag beschikbaar voor een partijtje tennis, maar ja dan wilde Suzanne boodschappen doen, alsof ze daar door de week geen tijd voor had. En trouwens de winkels zijn ook op zondag open. Ze koos dus duidelijk voor de buurman, dan moest ze ook de consequenties hiervoor maar dragen. Hij mocht dan ook wel eens een zijstap maken. Sinds de kinderen het huis uit waren, wilde Suzanne van alles ondernemen. Het liefst wilde ze voor de klas staan, maar had geen pedagogische aantekening. Wel kon ze werken als onderwijsassistent, wat haar ook best leuk leek. Alex vond dit idee absurd. Hij verdiende uitstekend, extra geld verdienen was totaal overbodig. Bovendien verwachtte hij dat zijn vrouw hem ondersteunde, het huishouden deed en hem als een echte vrouw behaagde. Ze moest er gewoon zijn als hij thuis was, punt uit. Zo was het vroeger bij hem thuis ook geweest. Pa had een vette baan, maar runde het huishouden en zorgde voor gezelligheid in huis. Alex nam zich voor om hierover een indringend gesprek met Suzanne aan te gaan. Het moest ophouden met al die rare gedachtespinsels. Hij wilde het hoofd van het gezin zijn, alhoewel hij wel aanvoelde, dat Suzanne niet over zich liet lopen. En dat zat hem niet lekker, een vrouw hoort thuis niet de broek aan te hebben.

De documenten, die Greta voor hem geprint had, bevatten gedetailleerde informatie over de doelen, planning en de huidige stand van zaken. Het zag er bij het begin van het vierde kwartaal nog slechter uit dan vorig jaar. Hij had slechts een score van drieënvijftig procent veel te weinig om dit jaar de doelstelling nog te behalen. Er moest en zou nu iets gebeuren, want zo kon het echt niet doorgaan. Hij ergerde zich aan de zon die brutaal op zijn bureau scheen. 'Greta kun jij de zonwering laten zakken?' 'Ik denk dat ik dat wel kan. Voor deze keer zal ik het ook doen. Volgende keer mag je het zelf proberen want ik ben niet jou Zwitsers zakmes.' Greta stond op en verduisterde het gehele kantoor van Alex. 'Is het zo goed meneertje,' vroeg ze sarcastisch. 'Ja, maar het is nu een beetje donker in de tent, wil je het licht aandoen?' 'Zeker, uw wens is mijn bevel,' zei ze lachend. Alex was kennelijk door zijn vorige secretaresse behoorlijk in de watten gelegd. Zo vond hij het normaal, dat zijn secretaresse koffie en thee voor hem haalde, zijn bureau opruimde en andere onbenullige werkzaamheden voor hem deed. Dit wilde Greta langzaam maar zeker veranderen. Ook tijdens vergaderingen, als Greta druk was met de notulen, verwachtte hij dat ze ook koffie, water en thee inschonk voor alle aanwezigen. Het moest niet gekker worden.

Nu keek Alex met een iets scherpere blik naar zijn papierenwinkel. Drie grote potentiële projecten die het verschil konden maken sprongen eruit. Hij concentreerde zich op het veruit grootste potentiële project. Hoe staat het ermee, wanneer valt de beslissing, wie is onze grootste concurrent en waar hangt het op? Hier moest hij meer van weten. Hij belt met Herman, de salesmanager voor de industrie. 'Hallo Herman, heb je vandaag nog even tijd om langs te komen?' 'Ja, maar in de ochtend gaat dit niet meer lukken. Is het goed als ik rond twee uur bij je ben.' 'Is prima, ik verwacht je en hoop dat je alle informatie meebrengt van dat grote logistieke project.' 'Komt in orde, tot straks.' Herman is een harde werker maar niet echt creatief, hij kleurt keurig binnen de lijntjes. Wel heeft hij een prima relatie met de medewerkers van zijn team. Er is bijzonder weinig verloop en dat is, in deze markt, niet vanzelfsprekend. Vaak worden goed verkopers met mooie bonussen en een vet salaris weggekocht door de concurrent. Alex ziet dat met lede ogen aan. Een goede kracht wandelt zomaar naar buiten met bergen informatie over

Tunnel. Hier moest een halt toegeroepen worden. Hij is al in gesprek met de afdeling personeelszaken om een krachtig concurrentiebeding in de arbeidsovereenkomsten op te nemen. Onlangs verloren ze nog twee uitstekende verkopers. Toch betaalt Tunnel een mooi salaris en zijn er leuke bonussen te verdienen. Het enige wat minder is, zijn groeimogelijkheden. Hierover moet hij nog met de afdeling personeelszaken in conclave. Hij denkt aan meerdere loonschalen en nieuwe titels voor verkopers en accountmanagers.

Alex gaat verder door zijn lijsten en markeert nog enkele grote projecten. Hij wil niet afhankelijk zijn van slechts een megaproject, want dan wordt het een alles of niets spel en dat is te link. Hij kan zich dat nu niet veroorloven. Er moet iets gebeuren, anders staat de buitendeur over enkele maanden wagenwijd open. Greta is inmiddels op zijn kamer de archiefkast bij aan het werken. En weer kijkt hij van zijn saaie documenten op naar zijn mooie secretaresse. 'Greta, wat zie je er toch verleidelijk uit.' 'Sorry Alex, maar zo'n seksistische opmerking past niet bij een commercieel directeur van een gerenommeerd bedrijf. Vind je dat zelf ook niet?' 'Oh sorry, ik was er met mijn gedachten niet echt bij.' 'Ik zou maar oppassen in het vervolg, met dergelijke uitspraken.' 'Ja, nogmaals sorry, ik weet ook niet wat me bezielt en trouwens die opmerking van mij is ook een beetje jou schuld.' 'Nu wordt hij helemaal mooi.' 'Ik bedoel dit, je weet dat je er goed, ja er zelfs verleidelijk uitziet. Daarbij draag je vandaag ook weer een uiterst strakke broek waar jou mooie vormen extra benadrukt worden. Iedere normale man heeft dezelfde reactie als ik. Ze zeggen het misschien niet, maar denken het wel.' 'Dit vind ik ronduit belachelijk, denk er zelf nog maar eens over na. Je bent de laatste weken trouwens erg gestrestst, doe eens wat rustig aan. Je kunt geen ijzer met handen breken.' 'Ik waardeer je zorgen en je inzet Greta, samen moeten we hier uitkomen. Jij, met je positieve uitstraling, helpt mij om de commerciële uitdagingen te relativieren. Bedankt daarvoor. Daarbij komt nog, dat je goed werk levert, commercieel inzicht en gevoel voor humor hebt. Samen gaan we dit varkentje wassen.' 'Ben je nu een beetje aan het slijmen, wil je iets van me?' 'Als ik heel eerlijk ben ja, maar daar hebben we het later nog wel eens over.' Greta verdwijnt weer snel, met een enigszins rood aangelopen hoofd, naar haar eigen werkplek. Toch een aparte,

gevaarlijke vogel, die Alex, denkt ze. Ze neemt zich voor om iets meer afstand te bewaren. Aan de andere kant vindt ze die aandacht van een aantrekkelijke man ook wel leuk. Wie zou niet geveleid zijn van zijn charmes. Maar goed, zij heeft een vriend en hij is getrouwd en is bovendien twintig jaar ouder. Ze moet die domme gedachtes uit haar hoofd laten, want dit gaat nergens over.

Als ze terugkomt op haar werkplek, kijken haar collega's haar vragend aan. Kennelijk hebben ze gehoord wat Alex zei. 'Greta, ik zou maar een beetje oppassen met Alex. Hij is een charmeur en heeft al meerdere vrouwen op dit kantoor het hof gemaakt. Voordat jij hier kwam, had hij iets met iemand van de financiële administratie. Althans dat zijn de geruchten, die hier de ronde doen. Als je daar meer over wilt weten, moet je eens aansluiten bij de rokers aan de zijkant van het kantoor. Daar buiten hoor je precies wat er zich binnen dit bedrijf afspeelt.' 'Bedankt voor de tip, ik ben op mijn hoede. Hoewel ik me niet kan voorstellen, dat Alex misbruikt maakt van zijn positie, door een relatie aan te knopen met iemand waar hij een gezagsverhouding mee heeft. Hij lijkt me wel oprecht. Hij is wel een beetje een macho type.' 'Je hebt anders wel een mooie rode kleur gekregen,' vult de andere medewerker aan. 'Ja dat klopt, daar heb ik helaas meer last van. Te pas en te onpas loop ik rood aan, maar goed dat zal ik moeten accepteren.' Haar twee kamergenoten kijken elkaar veelzeggend aan. Ze vinden Greta te jong om krachtig tegenspel aan Alex te bieden en vragen zich af hoe dit verder gaat.

Tegen twaalf komen de vier secretaresses van de salesmanagers langs en vragen haar om mee te gaan lunchen. Greta is blij met die uitnodiging. Tot nu toe verliep de samenwerking niet slecht maar ook niet echt soepel. Hopelijk wordt dat enigszins bijgesteld. 'Leuk dat jullie me uitnodigen, ik stel dat zeer op prijs.' 'Ja, dat doen we niet zo maar, we hebben hier verwachtingen van. Het lijkt wel of de salesmanagers een beetje bang zijn voor Alex. We zijn zeer geïnteresseerd in jou mening over hem.' 'Zullen we buiten de deur gaan lunchen, dat lijkt me gezelliger,' zegt een andere secretaresse. Ze gaan vlakbij de zaak naar

een gezellige eetgelegenheid. Het moet hier inderdaad gezellig zijn, want het is er een drukte van jewelste. Zo druk, dat er geen tafeltje voor vijf meer beschikbaar is. Uiteindelijk weet de ober, achter in de zaak, een tafel vrij te maken. De sfeer is zeer ontspannen. Misschien hadden ze dit eerder moeten doen en had Greta het initiatief moeten nemen. Waarom heeft ze dat niet bedacht? Er zijn immers veel zaken af te stemmen en hoe kun je dat beter doen dan tijdens een ontspannen lunch. Ze kletsen bij over hun werkzaamheden, hun privésituatie en over hun leidinggevenden. En toch is het geen roddelrubriek. Greta krijgt een beter begrip voor de secretaresses en de salesmanagers. Ze vindt deze lunch zinvol en erg gezellig. Iets om regelmatig te herhalen. Greta raakt steeds beter ingewerkt en kan nu meer genieten van haar baan. Wat stroef startte wordt langzaamaan steeds soepeler en leuker.

2

Alex gaat samen met Jeroen, zijn baas, en nog enkele leden van het seniormanagementteam lunchen in de bedrijfskantine. Nadat er wat algemeenheden uitgewisseld zijn, komt het gesprek op de toestand bij Tunnel en de markt. De markt wordt steeds dynamischer, er vinden veel overnames en nieuwe samenwerkingsverbanden plaats. De technisch directeur gaat uitgebreid in op de technische mogelijkheden en prestaties van Tunnel. Jeroen spreekt zijn bewondering uit. Alex voelt de bui al hangen en schuift een beetje heen en weer op zijn stoel. Jeroen snapt niet, dat ze de technische prestaties niet om kunnen zetten in mooie omzet- en winstcijfers. Iedereen kijkt Alex aan. Alex, die normaal een vlotte babbler heeft, begint een beetje te stamelen. Hij bevestigt, dat de cijfers ook bij zijn verwachtingen achterblijven, maar ziet ook mogelijkheden om er nog een mooie eindsprint uit te persen. Er zitten tenslotte nog enkele forse projecten in de pijplijn. 'We vertrouwen op je Alex,' zegt Jeroen. 'Laat het weten, als we iets voor je kunnen doen. Wij zijn allemaal gebaat bij succes, vergeet dat niet. Je staat er niet alleen voor.' Alex bedankt het management hiervoor, maar wil het toch vooral zelf, met zijn team opknappen. Hij is tenslotte de commercieel directeur. Hij zal bewijzen, dat deze tak van sport bij hem in goede handen is. Hij is nog lang niet in paniek, maar voelt wel de druk. De technische en financiële manager hebben makkelijk praten, zij kunnen min of meer achterover leunen. De initiatieven moeten vooral van zijn afdeling komen. Daar komt nog eens bij, dat hij ook niet bepaald het beste team geërfd heeft van zijn voorganger. Er zit, volgens Alex, veel brandhout tussen. Dit wil hij zo snel mogelijk aanpakken. Het is voor hem "up or out". Als de salesmanagers en de verkopers niet kunnen verbeteren, dan zullen ze een andere baan moeten zoeken, dat staat voor hem als een paal boven water. Er zijn nu echt te veel verkopers en salesmanagers,

die graag op de kar gaan zitten. Hij heeft mensen nodig die brutaal en hard aan de kar trekken.

Na de lunch komt Herman, een beetje rood aangelopen, binnen. 'Ha, die Herman, goed dat je op zo'n korte termijn langs kon komen. We hebben belangrijke zaken te bespreken. Hoe is het trouwens met je? Je ziet er wat opgefokt uit.' 'Het gaat wel, maar ik heb thuis wat problemen. Mijn puberdochter krijg ik niet getemd, ze is erg opstandig.' 'Ik ken die perikelen, maar laten we snel ter zake komen. Ik wil het met je hebben over dat grote potentiële logistieke project, hoe staat het daarmee?' 'We zijn geaccepteerd als mogelijke leverancier, de informatierondes hebben we overleefd en werken nu aan het beantwoorden van de omvangrijke offerteaanvraag'. 'Ik begin steeds meer een hekel te krijgen aan deze informatierondes. Het is de bedrijven alleen maar te doen om gratis advies en om hun offerteaanvraag te optimaliseren. We zouden hier, in het vervolg, geld voor moeten vragen. Maar goed, het is voorlopig niet anders. Wat zijn onze kansen, durf je daar een percentage aan te hangen?' 'Ik denk dat we vijftig procent kans hebben'. 'Waar baseer je dat op?' 'Ze waren erg streng tijdens de informatierondes, daarom denk ik, dat we hooguit twee concurrenten hebben, maar vermoedelijk maar een.' 'Wie is de grootste concurrent, heb je dat kunnen achterhalen?' 'Ik weet bijna voor honderd procent zeker, dat het bedrijf ICTLog onze grootste concurrent is'. 'Voor ons is het belangrijk, dat we niet alleen deze order binnen hengelen, maar dat we ook onze marges opkrikken. Zeg Herman, wat biedt ICTLog aan en tegen welke prijs?' 'Hoe kan ik dat weten? Ik heb geen glazen bol.' 'Wat heb je al ondernomen om hier achter te komen?' 'Tot nu toe niets, ik zou ook niet weten wat.' 'Is er dan echt geen manier om hier achter te komen? Volgens mij kun je dit zelfs vrij makkelijk achterhalen. Je hebt toch een bekende binnen ICTLog'. 'Bedoel jij Peter, mijn oud medewerker? Vergeet het maar die zal echt niets loslaten, het is een integere vent.' 'Luister Herman, het is cruciaal voor ons, dat hij wel iets loslaat, dus verzin een list. Je hebt toch wel iemand in je team die nog contacten met hem onderhoudt. En kan die medewerker van jou hem niet uitnodigen voor een heerlijke lunch?' 'En jij denkt echt, dat hij dan belangrijke bedrijfsgeheimen aan ons door gaat geven?' 'Misschien moeten we hem daar een beetje mee helpen, hij heeft pas een nieuw huis gekocht en heeft kleine kinderen, hij zal best

een extra zakcentje kunnen gebruiken.’ ‘Ik moet hem dus omkopen?’ ‘Zo mag je dat niet noemen, we helpen een gewaardeerd ex collega. Laat ik duidelijk zijn, jij zorgt links of rechtsom dat je weet wat de concurrent aanbiedt en tegen welke voorwaarden. Dit is voor ons van cruciaal belang, ik geef je alle vrijheid om dit voor elkaar te krijgen. Of je de informatie nu haalt bij iemand van de klant, de concurrent of het betrokken adviesbureau, het is aan jou inventiviteit. Ik vertrouw op je. Heb je nog andere zaken, die je nu wilt bespreken?’ ‘Nee, voorlopig heb ik genoeg om over na te denken.’ ‘Nou, mooi aan de slag dan en succes.’ Herman druipt af met de kop bijna op de grond. ‘Hey kop op Herman, dit gaat je lukken en je gaat weer scoren.’ Alex ergert zich aan de slappe houding van Herman. Hij heeft geen echte vechters mentaliteit. Hoe kan ik met dit soort mensen de oorlog winnen? Alex wordt behoorlijk onder druk gezet, het wordt tijd dat hij die druk verplaatst naar zijn team. Volgens Alex lopen zeker twee van de vier salesmanagers maar wat te lummelen. Dit gaat hij veranderen, maar lukt dat dit jaar nog? Hij moet nu scoren en niet over twee jaar. Wie heeft die klunzen aangenomen en waarom zitten ze nog steeds op hun zachte kussens. En dan aankomen, dat ze het moeilijk hebben met een puberdochter, hou toch op. Hij gaat peper in hun reet stoppen. Doet hij dat niet, dan wordt hij zelf slachtoffer. Hij wil zijn uitdagende baan en bijbehorend inkomen voor geen goud missen. Alex staart nog even naar zijn projectoverzicht. Kan ik het achterhalen van deze belangrijke informatie wel aan Herman overlaten, of moet ik hier zelf inspringen? Hij besluit om het nog even aan te zien. Als Herman binnen een paar dagen geen strak actieplan heeft, gaat hij hem helpen. Alex is in staat om alle verantwoordelijkheid voor die divisie naar zich toe te trekken en Herman te degraderen tot verkoper.

‘Wat was dat nou met Herman? Ik zag hem erg bedrukt en rood aangelopen door de gang lopen. Is hem ontslag aangezegd of heeft hij weer privéproblemen met zijn dochter?’ zegt Greta. ‘Hij heeft inderdaad weer problemen met zijn puberdochter. Iets wat ik wel kan begrijpen met die instelling van hem. Hij zal de problemen thuis ook wel met zachte hand op willen lossen. Bij pubers moet je duidelijke lijnen uitzetten, dan weet iedereen waar ze aan toe zijn. En nee, hij heeft geen reden om hier depressief te zijn. Ik heb hem de vrije hand gegeven om erachter te

komen wat zijn grootste concurrent ICTLog aanbiedt. Hij doorziet het commerciële spel nog niet helemaal en heeft nog niet de juiste drive. Ik denk dat ik hem eens af en toe apart ga nemen en coachen op commercieel gebied. Aan technische kennis ontbreekt het hem niet. Zoals ik het nu zie, is hij beter geschikt als adviseur dan als verkoopmanager. We zullen zien hoe het hem vergaat nadat we een paar coaching sessies gehad hebben. Ik besef me maar al te goed, dat ik zijn karakter niet kan veranderen, maar ik kan hem wel wat vaardigheden bijbrengen en de duimschroeven iets aandraaien, zodat hij harder gaat lopen. Als hij dat niet aan kan, zal hij wel gaan solliciteren en kunnen wij een ander type salesmanager aannemen.’ ‘Je loopt nu wel erg hard van stapel, geef die man even de tijd om zich te bewijzen. Ik zie ook niet hoe hij er achter kan komen wat zijn concurrenten aanbieden, ze zullen dat echt niet aan de grote klok hangen.’ ‘Dat hoef jij ook niet te zien. Jij bent tenslotte geen salesmanager, Herman wel. Even tussen ons gezegd, ik heb hem aangeraden om Peter, onze ex-medewerker, te benaderen. Jij hebt Peter, denk ik, niet meer gekend. Dat was voor jou tijd, het was een gedegen verkoper.’ ‘En die gaat dan die vertrouwelijke informatie opsturen? Denk je dat echt?’ ‘Hij mag Peter of iemand anders best voor zijn diensten betalen, ik zal hem daarbij steunen.’ ‘Maar dat is toch niet geoorloofd.’ ‘Jij redeneert nu typisch als een vrouw. Daarom scoren vrouwen slechter dan mannen.’ ‘Dat is pure onzin Alex en dat weet je best. Pas trouwens maar op met dit soort acties. Als Jeroen hiervan hoort zwaait er wat.’ ‘Onze grote baas zal best een oogje dichtknijpen, hij is ook gebaat bij goede cijfers. Nee Jeroen zal hier niet wakker van liggen, wel van slechte prestaties van Tunnel. Hij is iemand die goed strategisch kan denken en bemoeit zich meestal niet met de details van het zakendoen. We hebben geen slechte algemeen directeur aan hem.’ ‘Ik zag trouwens, dat je ging lunchen met de secretaresses van de salesmanagers.’ ‘Van wie kwam dat initiatief.’ ‘Niet van mij helaas. Ik had dat al veel eerder moeten initialiseren. Het was erg nuttig om op een informele wijze nader kennis met hen te maken.’ ‘In principe ben ik het daar wel mee eens, als het maar geen vrouwenkransje wordt. We weten allemaal dat het dan op roddelen uitdraait.’ ‘En mannen roddelen volgens jou niet. Informeel informatie uitwisselen is trouwens geen roddelen. Roddelen vind ik kwaad over iemand spreken en dat is niet gebeurd. En trouwens waarom zijn er geen mannelijke secretarissen bij Tunnel? Ik hoorde tijdens mijn sollicitatierondes dat Tunnel zo’n vooruitstrevende club was. Nou, daar heb ik tot nu toe weinig van gemerkt. Het is gewoon een ouderwets mannenbolwerk.’ ‘Ik denk dat dat

wel meevalt, we hebben tenslotte Anita een vrouwelijke salesmanager.’ ‘Dat houdt echt niet over. In het seniormanagement team zit geen enkele vrouw en in de laag daaronder kun je met moeite een vrouw detecteren. En nu kijk ik niet slechts naar de commerciële afdeling. Bij de technische afdeling en zelfs bij marketing is het hetzelfde liedje. Je zou dat eens bij Jeroen aan kunnen kaarten.’ ‘Bedankt voor de tip, maar ik denk niet dat dit op korte termijn bij zal dragen aan het verbeteren van onze resultaten. Maar je hebt gelijk misschien moeten we bij nieuwe vacatures er eens expliciet bijzetten dat vrouwen ook op deze functie kunnen solliciteren.’ ‘Sterker nog, bij gelijke kwalificaties zouden vrouwen de voorkeur moeten krijgen, dan ben je al een stuk beter bezig. Denk je dat dit haalbaar is bij Tunnel?’ ‘Eerlijk gezegd, verwacht ik dat het een brug te ver is. Iemand moet ook in het team passen. Als ik onze gesprekken tijdens de lunch van het seniormanagement team even in gedachten neem, dan denk ik dat een vrouw het hier moeilijk zal krijgen, of dat wij een heel andere toon aan moeten slaan.’ ‘Doe dat dan, wat houdt je tegen?’

De ouders van Greta stellen het erg op prijs als hun drie kinderen elke maand een weekend of op zondag langskomen. Ze willen de familieband sterk houden. Omdat Greta en Joost, haar vriend, nog geen kinderen hebben, maken ze er meestal een leuk weekend van. Ze overnachten weer eens bij haar ouders en Greta droomt.

Samen met Alex heeft ze een bedrijfje opgezet in mode accessoires. Ze verkopen sjaals, sieraden, handtassen, paraplu's et cetera, niet in een fysieke winkel maar via een webshop. Veelal zijn dit artikelen met een mooie marge. Het is hard werken, vooral voor haar. Greta is verantwoordelijk voor de gehele logistiek. Ze stemt af met toeleveranciers, verpakt de spullen, regelt de verzendingen. Alex is verantwoordelijk voor de administratie en de inrichting van de webwinkel. Hij heeft het duidelijk makkelijker dan Greta. Zij werkt minimaal tien uur per dag, ook op zaterdag. Er wordt beter verkocht dan gepland en dus wordt het voor haar nog drukker. Ze kan het bijna niet meer aan en vraagt Alex of ze geen extra kracht in kunnen huren. Alex wil daar niet van horen, dit gaat de winst halveren, is zijn stellige overtuiging. Hij wil veel en snel winst maken. Alex heeft nog steeds tijd om regelmatig te gaan golven. Greta spreekt hem hierop aan, maar Alex is niet bereid om

bij te springen bij haar logistieke werkzaamheden. Op zekere dag krijgt Alex een zware griep. Hij kan helemaal niets meer en moet zeker tien dagen in bed blijven. Greta weet aanvankelijk niet wat te doen zonder Alex. Ten einde raad, klopt ze aan bij een adviesbureau. Het bureau stelt voor om een interim manager voor enkel weken in te huren. Zij kunnen dat snel organiseren. Greta is uit de zorgen en kan weer normaal ademen. Al binnen twee dagen staat de interim manager op de stoep. Greta informeert hem over de manier van samenwerken van Alex en haar en over de processen binnen hun kleine onderneming. Daarop steekt hij meteen de handen uit de mouwen en gaat voortvarend aan de slag. Na twee dagen vraagt hij of Greta even tijd heeft om bij te praten. Er is hem iets opgevallen. Op het eind van de middag gaan ze samen in het kantoortje zitten. De interim manager heeft enkele kopieën gemaakt uit delen van de boekhouding. 'Ik zag in jullie overeenkomst, dat jullie beide een maandbedrag als salaris gestort krijgen en indien er op het einde van het jaar winst gemaakt is, dit deels te investeren en de rest te verdelen. Klopt dat?' 'Ja, dat zijn we zo overeengekomen. Mag, dat niet van de belastingdienst of is er soms een ander probleem?' 'Ik vermoed, maar ben er nog niet zeker van, dat er iets mis is. Ik zie dat jou partner elke maand een flink extra bedrag overmaakt naar zijn privérekening. Kijk hier zelf maar. Weet jij daarvan?' 'Nee, dit verrast me. We hebben hier nooit over gesproken.' 'Ik raad je aan dit wel op korte termijn te doen want dit is niet conform jullie afspraken. De extra bedragen die jou compagnon maandelijks naar zijn eigen rekening overmaakt, zijn nog hoger dan jullie salaris.' Greta snapt hier niks van. Is Alex dan oneerlijk, bedriegt hij haar? Laat hij haar hard werken en strijkt hij het merendeel van de winst op? Ze neemt zich voor om dit zo snel mogelijk met Alex te bespreken. Als het klopt, stap ik dezelfde dag nog uit dit bedrijf, denkt ze.

Haar vriend staat op, Greta schrikt wakker. Ze denkt terug aan haar droom. Wat moet ze hier van denken, kan ze Alex vertrouwen? Ze moet hier natuurlijk niets van denken, het is immers slechts een boze droom.

Greta woont al enkele jaren samen met Joost en vindt de relatie steeds minder boeiend. Haar vriend is aardig maar een beetje mat, zelfs saai. Hij werkt hard en heeft een zacht karakter. Greta heeft niets te klagen, maar wil meer. Ze wil dansen, reizen, er op uit, avonturen beleven. Nu leven ze als een ouder echtpaar. Als ze kijkt naar het leven van Evelien,

haar zus, dan ziet dat er veel dynamischer, sprankelender uit. Haar leven is veel spannender en ze laten ook duidelijk merken, dat ze nog steeds gek met elkaar zijn. Ze heeft een actieve man, twee kinderen en trekken er, met het gezin, regelmatig op uit. Dit zijn geen grote internationale reizen, maar wandelingen in de natuur, lange fietstochten, kamperen en dat soort zaken. Haar vriend probeert dit soort activiteiten uit haar hoofd te praten. Hij is al blij als ze gezellig, met de koekjestrommel op de salontafel, op de bank zitten. Hij heeft totaal geen behoefte aan kamperen, een lange wandeling op een regenachtige dag of een fietstocht tegen de wind in. Ook aan kinderen wil hij voorlopig nog niet denken. Nee, hij is tevreden zoals het nu is. Niet dat hij Greta dit alles niet gunt, hij heeft er de energie eenvoudigweg niet voor. Als ze bij de ouders van Greta zijn, luisteren ze naar de verhalen van haar zus en haar broer. Zelf hebben ze meestal niet veel te melden. Greta vertelt wel vrij veel over haar nieuwe baan. Volgens haar zus, vragen haar ouders zich af, of het niet eens tijd voor Greta wordt om te trouwen. Ze is nu toch al de vijfentwintig gepasseerd en heeft al vijf jaar verking en woont inmiddels al enkele jaren samen. Greta moet hier om lachen. Wat maakt het nu uit of je getrouwd bent of niet. Volgens haar zus, zit hier echter meer achter. Ze wachten kennelijk, op nog een paar kleinkinderen. Nou dan kunnen ze nog lang wachten, Greta is hier nog niet aan toe en Joost al helemaal niet.

